

אלוהי הפקקים / רעות וייס

מועמד לפרס גפן, 2006

-1-

אלוהי הפקקים ואני נפגשנו בערב למשחק שחמט.

בחוץ השתולל מבול, ולא לוהי הפקקים הייתה כמובן הרבה עבודה, מה שלא הפריע לו לנצח אותי ארבעה משחקים רצוף. כנראה כשאתה אל, יותר קל לך לשחק שחמט.

"תגיד", שאלתי אותו, "לא קשה לך לטפל בפקקים של כמה ארצות במקביל? אין לך עוזרי אלים, או משהו כזה?"

"לא, אין לי צורך בהם." הוא ענה בקול הבס המהדהד שלו, מחייך. "גם ככה רוב העבודה שיש לי היא בישראל ובניו-יורק."

תוך כדי שיחה הוא מנפנף בידיו בתנועות כמעט בלתי מורגשות, והופס! מחלף מסובים פקוק עד מחלף ראשון, וצומת גלילות עמוס לבאים משני הכיוונים.

הוא בחר בי לשחק אתו שחמט כי הוא אוהב להקשיב לי ולהסתכל עליי כשאני נוסעת בבוקר לעבודה.

"את לא כמו כל השאר שתקועים בפקקים. הם כולם מקללים, ומעוצבנים, וצופרים. הם חותכים מנתיב לנתיב כדי להגיע מהר יותר (מה שכמובן לא עוזר להם, כי אז אני גורם לנתיב החדש שלהם להתקדם לאט יותר...), את רגועה. את מתייחסת לפקקים בהשלמה, כאל איזו עובדה קיומית. את חיה אתם."

לפעמים אני לא חיה אתם. לפעמים גם אני מתעצבנת, בעיקר כשנדמה לי שהוא עושה לי דווקא. הוא יודע שאני צריכה להגיע היום בזמן, שיש לי פרזנטציה חשובה להעביר, בפני קהל של 50 מנהלים בכירים, ודווקא אז הוא עושה לי תאונה בשדרות רוקח. במצב כזה, אפילו אני נשברתי וקיללתי את רוב הנהגים מסביבי.

אבל עכשיו אנחנו יושבים ומשחקים שחמט, אצלי בבית. חבל שאצלו אי-אפשר. יש להם חוקים כאלה, שאסור להם להכניס יצורי תמותה לשכונה שלהם. רק בני אלמוות. הוא הבטיח לי שפעם הוא יסנן אותי פנימה, אולי אחרי שאמות. אם יתפסו אותו - גורלו יהיה רע ומר. אולי ייתנו לו להיות אלוהי הזבל, והוא יצטרך לבקר כל הזמן במטמנות, ויעשה את כל

השביתות בתל-אביב, דברים כאלה. כרגע יש להם קצת מחסור באל. הקודם פשוט קודם לתפקיד אל השווקים, אבל בינתיים בני-האדם מסתדרים יפה מאוד בלי אל זבל (ככה הוא אמר לי בכל אופן).

"אז מה", הוא מנסה לפתוח שיחה, "הספקת להגיע בזמן לפרזנטציה שלך?"
"זה היה ממש נבזי מצדך", אני עונה לו בקרירות. "איך יכולת לעשות לי את זה? כל השבוע האחרון אני רק מספרת לך כמה הכנס חשוב לי, ואז אתה עושה לי כזה דבר? כמעט שלא הזמנתי אותך היום!"

"כמעט לא באתי היום, אחרי איך שקיללת שם! כמעט שראיתי אותך כאחד האדם!" הוא אומר בהתנשאות. הוא אוהב שפה גבוהה.

"ואת חייבת להבין שזה שאנחנו משחקים שחמט ביחד, לא אומר שאני יכול לעשות לך הנחות. עוד יפסלו לי את המקצוע!"
"לא יכולת להתחשב קצת? איחרתי בשעה וחצי בגללך! והבן-אדם המסכן הזה, שנכנס באי-תנועה - הוא מת בגללך!"

"הוא לא מת בגללי. כבר דיברנו על זה. אתם יוצרים לכם את התאונות. אני רק מנקה את הלכלוך."

שנינו השתתקנו, ובשני המשחקים הבאים אני ניצחתי.
אפילו לא ידעתי לשחק שחמט לפני שנפגשנו. הוא לימד אותי.
נפגשנו ביום חורף גשום, בערך כמו זה שיש עכשיו בחוץ. הייתי תקועה בפקק הקבוע שלי באיילון צפון. בדיוק היה שם איזה מתלהב ברנו מגאן כחולה, שהחליט שהוא פורץ לנתיב שלי ויהי מה. אני סירבתי לוותר, כי הוא לא אותת, והתחלנו לעשות פרצופים זה לזה. הוא ניסה להיכנס בכוח, אני לא נתתי לו, וזה שאחריו נכנס בו מאחור. התחלתי לצחוק, ועד שקלטתי שבדרך-כלל אין לי כזה בס בצחוק שלי, הוא כבר ישב לידי באוטו.

"נעים מאד, מה שלומך?"

"טוב תודה. איך נכנסת לכאן?"

"את לא שואלת מי אני?"

"גם את זה יכול להיות מעניין לדעת."

"אני אלוהי הפקקים."

"אהה."

"אני בדרך-כלל לא עושה הופעות-אורח כאלה, אלא אם את בדיוק גוססת מתאונת דרכים, כי

אז לפעמים אפשר לראות אותי, אבל אותך רציתי לבקר כבר הרבה זמן."

"למה?"

כי את מסקרנת אותי. חוץ מזה הייתה לי סוף-סוף סיבה לבוא, "הוא הסתכל על הפקקון

שנוצר. נהגים צפרו בעצבנות.

"עשיתי לך עכשיו עבודה?" שאלתי בבהלה. "אני ממש מתנצלת!"

"לא, מה פתאום, אל תדאגי! הם ירדו תכף לשוליים ויחליפו פרטים ולא יפריעו לאף אחד.

הוא רגיל כבר, החבר שלך, "אמר, והחווה בתנועת-יד לעבר השמוק עם הרנו מגאן, שעמד

מחוץ לרכב רטוב כולו מהגשם, צעק על זה שמאחוריו וחיפש אותי במבטי רצח.

אני לא יודעת למה, אבל מיד האמנתי לאלוהי הפקקים. פשוט קיבלתי את כל מה שהוא אמר

לי. אולי כמו שאני מקבלת בטבעיות את הפקקים. דיברנו עוד קצת, ואז הוא שאל אם אני

יודעת לשחק שחמט.

אני מסתכלת עליו עכשיו. אנחנו יושבים בסלון שלי, על כורסאות העור האפורות. האש דולקת

באח ומתפצחת להנאתה. הוא יושב מהורהר על הספה, והחתולה הג'ינג'ית שלי יושבת על

ברכיו בטבעיות רבה.

"אתה יודע את העתיד?" אני שואלת אותו.

"אה, בערך." הוא עונה בחשש.

"מה תעשה כשכל הארץ תהיה רכבות ותנועה ציבורית, ולא יהיו יותר פקקים?"

"אני אצא לפנסיה," הוא מחייך בהקלה. "אבל אל תדאגי. יש עוד הרבה הרבה זמן עד שזה

יקרה. בינתיים תיהני מהפקקים כמו שאת נהנית, וכך תאירי לי קצת את יומי העגמומי."

מה מסקרן בי, אני חושבת, ובמה שונה ההתנהגות שלי בפקקים מההתנהגות של השאר?

בטח יש עוד אנשים שלמדו כבר להשלים עם הפקקים, לקבל אותם כעוד תופעת טבע בלתי

מוסברת, כמו שקיעה, זריחה, חייזרים, טיקטוק.

פעם נסעתי לי לתומי באוטו, בפקק כמובן, ופתאום הפקק השתחרר. ככה, סתם, בלי שום סיבה נראית לעין. בערב למחרת, כשנפגשנו, שאלתי אותו מה קרה.

"אה, עזבי...". הוא ניסה להתחמק.

"לא, אתה חייב לספר לי! זו לא פעם ראשונה שדבר כזה קורה. רגע אחד יש פקק, וברגע

השני - כאילו לא היה אף פעם, והכבישים ריקים ופנויים, וכולם דוהרים להם בשמחה."

בסוף הצלחתי להוציא את זה ממנו - הוא נרדם!

"אתה רוצה להגיד לי שגם אלים נרדמים?!"

"אני לא רוצה לדבר על זה."

יש הרבה דברים שהוא לא ממש מוכן להסביר לי. כנראה רוצה לשמור לעצמו קצת סודות מקצועיים.

החתולה שלי מאוד אוהבת אותו, בכל אופן. וגם אני די מחבבת אותו.

הוא מפסיק פתאום באמצע מהלך, ומחוויר.

"מה", אני שואלת, "משהו רציני?"

"תאונת שרשרת. עם אוטובוס. המון הרוגים. כל הכביש חסום. נצטרך לסיים את המשחק

בפעם אחרת." והוא נעלם, והחתולה שלי מוצאת את עצמה לבדה על הספה.

וגם אני מוצאת את עצמי לבדי, מול משחק שחמט לא גמור, ובחוץ יורד מבול, ואלוהי

הפקקים שלי הלך לנקות עוד לכלוך.

איך הוא בכלל מנקה לכלוך בכך שהוא יוצר פקקים?

-2-

"את חייבת לשמוע את ההמצאה החדשה שלי!" הוא מכריז בהתלהבות.

אנחנו אצלי בבית. במערכת מתנגנות ארבע העונות של ויוואלדי (הוא בוחר את המוסיקה, וזו

תמיד מוסיקה קלאסית. בטח כל האלים שומעים מוסיקה קלאסית.)

הרגע סיימנו משחק צמוד מאוד (הפסדתי.)

"קדימה, ספר לי!"

"שומרי מרחק!"

"מה זה אומר?"

"בדיוק מה שאת שומעת. אנשים שישמרו מרחק גדול יותר, גם בפקקים. אתם משגעים אותי לפעמים. הייתה תאונה, בסדר. אני יוצר לכם פקק כי אלה החוקים, ואז אנשים חסרי סבלנות מתחילים להיצמד אחד לתחת של השני, ואז נוצרת עוד תאונה, ועוד תאונה. אחר-כך אתם מתפלאים שיש פקקים!"

רציתי לשאול אותו למה הוא מתכוון ב"אלה החוקים", אבל "שומרי המרחק" נשמע יותר מעניין.

"אז מה, אנשים ישמרו מרחק זה מזה בפקקים? זה לא טיפשי? זה לא יאט את התנועה?"
"מה פתאום! כולם יתקדמו, ואני לא אהיה כל-כך מותש כל הזמן. זה יהיה נפלא. אני חושב שאני אנסה את זה קודם על מדגם מייצג מהאוכלוסייה."

"רגע, רגע, פספסתי כאן משהו, אני אומרת לאט. "אתה הולך להשפיע על מוחות של אנשים?"

"אחרת איך אני יכול לגרום להם לשמור מרחק? לבקש מהם?" הוא שואל בפליאה אמיתית.
"אני אל! יש כמה יתרונות שבאים עם התפקיד."

"השפעת גם עליי?"

"לא."

"נשבע באלוהים?"

"באיזה מהם?"

למחרת גיליתי על בשרי שאני לא אוהבת בכלל את שומרי המרחק האלה. הנחמה היחידה בפקק היא שאתה מתקדם. אבל כשאת תקועה אחרי דפוק אחד שלא מתקדם, אלא שומר מרחק של איזה 20 מכוניות מהרכב שלפניו - זה פשוט סיוט! והייתה לו מאחור מדבקה של "שמור מרחק". כאילו לא מספיק שהוא לא מתקדם, גם אני אמורה לא להתקדם. ומה שהכי שיגע אותי זה שכל הנהגים מימין (כי כמובן ששומר המרחק שלי נסע בנתיב השמאלי!) ראו

איזה רוח נוצר בינו לבין הרכב שלפניו, ומיד דאגו למלא אותו, מה שגרם לכך שהנתיב שלי

בקושי זז!

הייתי בהלם. מה הוא עשה? אלוהי הפקקים יצר סוג חדש לגמרי של פקק!

"אתה חייב לבטל את זה! זה נורא! אתה יודע כמה התרגזתי היום? מה עשית לבן-אדם

האידיוט הזה?"

הוא נועץ בי את עיניו הבורקות. "את יודעת כמה טוב ישנתי? לא הייתה כמעט אף תאונה

היום. זה היה כמו יום כיפור!"

"זה היה יום כיפור! אתה חייב לבטל את זה! ומה זה הקטע עם המדבקה - חוש הומור

פנימי?"

"את רק כועסת כי ניצחתי אותך בשחמט. שוב."

"אני כועסת כי עד עכשיו עוד הייתי מסוגלת לסבול את הפקקים. אתה בחרת בי בגלל זה.

עכשיו אתה הולך להפוך אותי להיות כמו כולם. עצבנית וממורמרת."

אני כבר לא נפגשת יותר עם אלוהי הפקקים. אני נפגשת עם אלוהי השחמט. הוא בחר בי כי

הוא ראה איזה סבלנית אני בשחמט, והוא מחפש מישהו לשבת אתו שעות. הוא זה שגרם לי

להפסיד בכל המשחקים האחרונים שלי עם אלוהי הפקקים, כי הוא רצה לראות איך אני אגיב.

אנחנו אצלו בבית. לא הייתה לו שום בעיה להכניס אותי לשכונה שלהם, הוא אמר שאף אחד

לא בודק, ושאצל אלוהי השחיתויות נמצאים גם ככה כל הזמן אנשים. ועוד אנשים חשובים.

ברקע מתנגן הדיסק של נירוונה, והחתולה שלי יושבת על ברכיי, סמורה כולה. היא לא

אוהבת אותו. אני לא אביא אותה איתי בפעם הבאה.

לפחות לא היה קשה להגיע אליו הביתה, לא היו שום פקקים בדרך, תודה לאל.